

Ensenyar a Emprendre. Els reptes dels nous models educatius

El món en el què estem i al que anem és diferent del món del que venim. O sigui, crec que no és peregrí, no és anecdòtic, dedicar un cert temps a veure que el món és diferent i perquè és diferent.

Per molta gent el món és això, és una metàfora del món com una ciutat amb línies de metro, però el món que bé pels nostres fills, i pels més joves de la sala que esteu aquí asseguts, serà aquest. El món serà realment una ciutat, hi haurà una gran mobilitat de gent d'un lloc a l'altre. Viuran un món en el que ara, els que estem a la sala, i quan més anys tingueu més veritat és el que dic, si els que esteu a la sala, més grans, penseu que hi ha coses molt radicals que es trigarien molt temps a aparèixer en el món i ser una normalitat per ells, serà absolutament fàcil que una cosa radical es converteixi en normal. Dit d'una forma més concreta, la distància entre lo radical i lo normal serà curtíssima.

La raó de perquè aprendre ha canviat dràsticament. És a dir, el gran repte de l'educació és formant-se a viure en un món molt més complex, però precisament, traient més partit al que tenim com a diferencial, què és que som humans. I això porta evidentment a un altre tipus d'educació i una educació que jo diria que està basada en tres coses, una major capacitat d'observació, si el món serà molt més ràpid, per tant: observem millor, imaginem més i busquem noves formes de relació entre les persones.

Què requerirem amb això? Requerirem gent més intel·ligent? Sí, però no serà aquesta la clau. La clau no és gent més intel·ligent, la clau és gent més adaptativa, la clau és gent que sigui capaç de variar d'acord amb les circumstàncies.

Des d'un punt de vista purament humà, quan ens preguntem com aprenem, resulta que hi ha una cosa que la cognició i la ciència neurològica ha descobert en els últims anys i és que el nostre cervell justament ha evolucionat per no haver de pensar. No estem construïts per pensar, o sigui justament estem construïts per poder respondre ràpidament als canvis que passa l'entorn, hem de començar a donar voltes a quines condicions fan que pensar sigui atractiu, i resulta que hi han varies respostes, i una és que ens agrada pensar perquè som curiosos. Un altre és que pensem quan ens dóna plaer, és a dir, si resulta que efectivament aquell treball que estàs fent et genera dopamina, és tan senzill com això, genera algun tipus de resposta química al cervell- La ciència cognitiva sembla haver arribat a la conclusió que recordem el que pensem.

L'acció de pensar, de pensar i entendre el que estàs pensant, tots ho hem viscut, quan tu realment has entès una cosa, quan tu has fet un treball de pensar per raonar i entendre allò, allò et queda. La memòria és important, no perquè sí, sinó perquè quan més records més pots aprendre, és que el mecanisme de l'aprenentatge és: els nens han de fer coses que hagin de pensar per poder-les recordar, perquè això sigui un bagatge, per poder aprendre més coses i tornar a començar.

Si abans, ja alguns teníeu al cap la idea de què, sembla que només parli de tecnologia, ara sembla que només parli de diners. I dius ostres, és que és clar, 20.000 dòlars l'any, doncs... Però no és veritat perquè, resulta que, els millors exemples del món en aquests moments d'educació no tenen res a veure amb els diners, sinó que tenen a veure amb com el professor s'implica experimentant amb els nens, no es tracta de diners.

Els que tenen diners i reben aquestes inversions, podran experimentar amb coses molt radicals, però la realitat del que veiem al món és que es tracta del model. És a dir, el gran canvi està en el model. Aleshores, per mullar-me: Quin és el model que veig que és una mica síntesi de tot el que hi ha al món? doncs el model claríssimament, és un model de problemes i projectes. Només alguna idea sobre aquesta història del problem is learning, és a dir, d'un

aprenentatge basat en problemes i és la importància crucial que està tenint el fet que els reptes que es posin als nens siguin reals.

I si hagués de concloure, us diria que bàsicament l'educació davant la línia de fer, canviar de manera que els nens puguin pensar de forma més crítica, donar molta més importància a la imaginació, als projectes i, ja que sempre parlem també de la idea de les llengües, no vull acabar sense dir dos coses. Una és que em sembla claríssim que hem d'estimular que els nens aprenguin llengües perquè, perquè buidin el món, sona molt més global, però em sap greu que no es parli d'una llengua específica que és: la llengua del software.

Jo crec que no puc acabar una sessió sobre el futur de l'educació dient que el principal repte que tenim és que els nens aprenguin codi, els nens han d'aprendre a programar, perquè quan veus un nen que sap una mica de programació i mira el telèfon i entén que, això és una màquina que fa el que ell vol, és molt diferent de quan un nen no té n'idea de què és programar i veu això com un objecte màgic. I en aquest entorn tan tecnològic que he presentat, de robots que seran més intel·ligents que nosaltres, què els nens sàpiguen què és un programa és molt important, possiblement serà la diferència entre que siguin alfabets o siguin analfabets.

Molt bé, l'educació és cosa de tots, crec que això tots els que esteu aquí, per això heu vingut i quan he fet sempre una presentació sobre educació, no puc acabar sense fer un recordatori, que tot el que he dit és una fotografia d'un context més complicat, però al final el que hem de perseguir tots és que aquests nens siguin autònoms perquè puguin ser feliços.

Espero que hagi agradat i que hagi sigut d'utilitat, moltes gràcies.